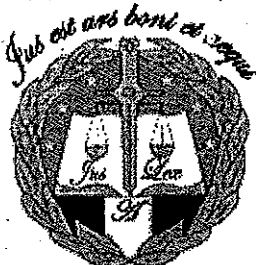

ROMÂNIA

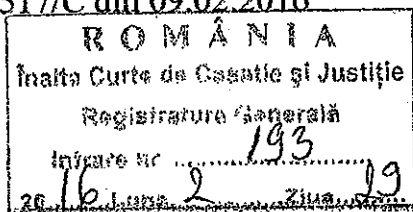

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

CABINETUL PREȘEDINTELUI

Nr.6/11517/C din 09.02.2016

Către

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Colegiul de Conducere al Curții de Apel București, în conformitate cu prevederile art.514-515 din Noul Cod de Procedură Civilă, formulăm prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În materie de civilă, inclusiv litigii cu profesioniști, cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013 conform cărora atunci când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel.

În practica instanțelor din raza Curții de Apel București interpretarea și aplicarea prevederilor art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013 nu se realizează unitar, fiind

pronunțate hotărâri diferite în soluționarea cererilor de reexaminare a modului de stabilire a taxelor judiciare de timbru, după cum urmează:

Judecătorii din cadrul Secțiilor a III-a, a V-a și a VI-a Civile ale Curții de Apel București, Secțiilor a IV-a - a VII-a Civile ale Tribunalului București; Judecătoriei Sectorului 1 București; Judecătoriei Sectorului 2 București; Judecătoriei Sectorului 3 București; Judecătoriei Sectorului 5 București; Judecătoriei Sectorului 6 București; Tribunalului Călărași; Tribunalului Ialomița; Tribunalului Ilfov; Judecătoriei Cornetu și Judecătoriei Buftea au apreciat că în situația în care printr-o cerere de chemare în judecată se solicită obligarea pârâtului atât la achitarea unei sume de bani reprezentând debit principal, cât și a unei sume de bani reprezentând debit accesoriu (penalități de întârziere sau, după caz, dobânda legală), taxa judiciară de timbru se calculează aferent fiecărui capăt de cerere în parte, aplicând sistemul proporțional, pe tranșe, în raport de fiecare, iar nu raportat la valoarea lor însumată.

Judecătorii din cadrul Secției a IV-a Civile a Curții de Apel București, Secției a III-a Civile a Tribunalului București; Judecătoriei Sectorului 4 București; Judecătoriei Lehliu Gara; Tribunalului Teleorman; Judecătoriei Alexandria; Judecătoriei Roșiorii de Vede; Judecătoriei Turnu Măgurele; Judecătoriei Videle și Judecătoriei Zimnicea au apreciat că, în situația în care printr-o cerere de chemare în judecată se solicită obligarea pârâtului atât la achitarea unei sume de bani reprezentând debit principal, cât și a unei sume de bani reprezentând debit accesoriu (penalități de întârziere sau, după caz, dobânda legală), taxa judiciară de timbru se calculează în raport de valoarea totală a pretențiilor și nu distinct pentru fiecare petiție, deoarece suntem în prezența mai multor capete de cerere care au aceeași natură – pretenții bănești, cerere evaluabilă în bani.

Aceste soluții au conturat existența unei practici neunitare în raza Curții de Apel București și au condus la stabilirea unor taxe judiciare de timbru în cuantum diferit, în funcție de opinia adoptată.

Menționez că unificarea practicii de către instanțele de control judiciar nu a fost posibilă deoarece asupra modului de stabilire a taxei judiciare de timbru se poate formula cerere de reexaminare în conformitate cu prevederile art.39 din OUG nr.80/2013, iar odată soluționată cererea de reexaminare, modul de stabilire al taxei de timbru, nu mai poate face obiectul controlului de legalitate în calea de atac. De asemenea, în cazul în care partea nemulțumită de modul de stabilire a taxei judiciare de timbru nu a formulat cerere de reexaminare, aceasta nu mai poate critica modul de stabilire a taxei de timbru, odată ce nu a uzat de procedura specială prevăzută de OUG nr.80/2013 (cererea de reexaminare).

În acest sens amintim și jurisprudența ICCJ – Secția I Civilă, care prin decizia civilă nr.8091 din 15 noiembrie 2011 a statuat că „Împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru reclamantii aveau la îndemână procedura stabilită prin art.18 alin.2 din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, respectiv formularea unei cereri de reexaminare. Reclamantii nu au un drept de opțiune între calea de atac specială stabilită de legiuitor și calea de atac de drept comun”.

În același sens este și decizia civilă nr.1370/22.05.2015 a ICCJ – Secția I Civilă în care se menționează că „Decizia nr.59 din 28 ianuarie 2015, pronunțată de Curtea de Apel Bacău, secția I civilă, este irevocabilă. De asemenea, și încheierea din 15 decembrie 2014 a Curții de Apel Bacău, secția I civilă, prin care a fost respinsă cererea de reexaminare formulată de petentele S.A.M. și S.I., prin mandatar S.E., împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru pentru soluționarea cererii de revizuire, este irevocabilă, în raport de dispozițiile art. 18 alin.3 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, care prevăd că asupra cererii de reexaminare, instanța se pronunță prin încheiere irevocabilă. Față de aspectele expuse, admisibilitatea unei căi de atac și, pe cale de consecință, inițierea controlului judiciar asupra hotărârii atacate este determinată de exercitarea acesteia în condițiile prevederilor legale. Astfel, decizia supusă examinării în cauza pendinte este irevocabilă și, prin urmare, nesusceptibilă de reformare pe calea recursului”. De asemenea poate fi amintită și decizia civilă nr.173/21.01.2015 pronunțată de ICCJ – Secția I Civilă. (Deși deciziile citate fac referire la legea nr.146/1997, considerentele sunt aplicabile și în cazul prevederilor OUG nr.80/2013).

Analizând soluțiile pronunțate de instanțele din raza Curții de Apel București reținem următoarele:

1. Unele instanțe au apreciat că în situația în care cererea de chemare în judecată cuprinde unul sau mai multe capete de cerere principale, dar și capete de cerere accesorii (ex. debit principal plus penalități de întârziere/ dobânda legală), taxa judiciară de timbru se va calcula aferent fiecărui capăt de cerere în parte, aplicând sistemul proporțional, pe tranșe, în raport de fiecare, iar nu raportat la valoarea lor însumată. Principalele argumente în acest sens sunt:

Atunci când se solicită obligarea pârâtului atât la plata unui debit principal, cât și la plata unui debit accesoriu (penalități de întârziere sau, după caz, dobânda legală) cele două petite au finalitate diferită. Debitul principal vizează executarea în natură a unei obligații de a da o sumă de bani, care este întotdeauna posibilă, iar debitul accesoriu reprezintă daune moratorii pentru întârzierea în executarea de bunăvoie a obligației de a da.

Faptul că reclamanta a solicitat quantumul total și nu defalcat pe debit principal și penalități de întârziere, respectiv că suma acestora este un debit de sine stătător, pentru că astfel este menționat în facturile fiscale emise, nu prezintă relevanța juridică, fiind o opțiune a reclamantei.

Din coroborarea prevederilor art.34 cu art.58 din OUG nr.80/2013 rezultă că Ordinul nr.760/C/1999 privind aprobarea Normelor Metodologice pentru aplicarea Legii nr.146/1997 a rămas în vigoare. Potrivit art.35 alin.4 din Normele Metodologice „când prin cerere se pretind majorări de întârziere și/sau dobânzi, quantumul acestora, de la data la care încep să curgă până la data înregistrării cererii sau completării acesteia, se cuprinde în valoarea taxabilă a cererii.

Prin urmare dacă reclamantul solicită obligarea pârâtului la plata unei sume de bani (debit principal) și a dobânzilor de la data la care acestea au început să curgă și

până la data înregistrării cererii, va trebui să calculeze și să indice valoarea acestor dobânzi, pentru a se stabili taxa de timbru aferentă cererii.

Dacă reclamantul solicită, în afara debitului principal, și plata dobânzilor, de la data la care acestea au început să curgă și până la data plății efective, atunci acesta va trebui, de asemenea, să indice valoarea dobânzilor de la data la care acestea au început să curgă și până la data înregistrării cererii, pentru a se putea stabili taxa de timbru, în timp ce dobânzile de la data înregistrării cererii și până la data plății efective nu vor fi luate în calcul la stabilirea taxei de timbru, ci numai la pronunțarea hotărârii.

În consecință, în acord și cu prevederile art.3 din OUG nr.80/2013, instanța va determina taxa judiciară de timbru aplicând sistemul proporțional pe tranșe în raport de fiecare dintre cele două capete distincte de cerere, iar nu raportat la valoarea lor însumată.

Se mai apreciază că regulile prevăzute de art.98 alin.1 și alin.2 C.pr.civ. vizează exclusiv determinarea competenței și nu pot fi extinse și în materia timbrării. În aceasta situație, art.34 alin.2 din ordonanță prevede că, dacă la momentul înregistrării cererii au fost timbrate numai o parte din capetele de cerere, acțiunea va fi anulată în parte, numai pentru capetele de cerere pentru care nu a fost achitată taxa judiciară de timbru. (ANEXA 1).

2. Celelalte instanțe, dimpotrivă, au apreciat că în situația în care cererea de chemare în judecată cuprinde unul sau mai multe capete de cerere principale, dar și capete de cerere accesorii (ex. debit principal plus penalități de întârziere) taxa judiciară de timbru se calculează în raport de valoarea totală a pretențiilor și nu distinct pentru fiecare asemenea petit. Principalele argumente în acest sens sunt:

Capetele de cerere au aceeași natură, și anume, pretenții bănești, adică o cerere evaluabilă în bani. S-a apreciat că în cazul cererilor de chemare în judecată ce au ca obiect pretenții bănești izvorâte din derularea relațiilor contractuale dintre părți, când obiectul cererii este reprezentat de solicitarea la plată a unor facturi în care se regăsește atât contravaloarea energiei/ serviciilor și taxele de servicii neachitate, cât și penalități de întârziere, acestea nu sunt cereri cu finalitate diferită. Atât principalul, cât și accesoriile vizează plata unei sume de bani și au aceeași cauză juridică (răspunderea contractuală).

Cele două capete de cerere au aceeași finalitate deoarece prin ambele se urmărește acoperirea integrală a prejudiciului suferit de reclamant ca urmare a neexecutării sau executării cu întârziere de către pârât a obligațiilor sale. Or, penalitățile, potrivit Codului civil, nu sunt altceva decât evaluarea anticipată de către părțile dintr-o convenție a întinderii prejudiciului suferit de oricare dintre ele în cazul în care cealaltă parte nu execută sau execută cu întârziere obligațiile convenționale asumate.

Împrejurarea stabilirii și calculării taxei de timbru este distinctă de operațiunea stabilirii competenței instanței, în funcție de valoarea cererii, caz în care prevederile art.98 și urm. C.pr.civ. instituie reguli precise de determinare a valorii. (ANEXA 2).

Apreciem primul punct de vedere ca fiind în acord cu litera și spiritul legii.

În acest sens dorim să subliniem că practica neunitară a fost generată de modul diferit în care instanțele au interpretat sintagma „finalitate diferită” cuprinsă în art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013.

Plecând de la însăși definiția cuvântului „finalitate” se constată că, potrivit dicționarului explicativ al limbii române, prin finalitate se înțelege scopul pentru realizarea căruia se desfășoară o acțiune sau o activitate. Astfel, cu aplicare la situația de față, finalitatea reprezintă scopul spre care tinde reclamantul în formularea acțiunii și anume: executarea în natură a obligației și acoperirea prejudiciului pentru neexecutarea ori executarea cu întârziere a obligației.

În situația în care pretențiile părții reclamante sunt compuse din plata unui debit principal și a unor penalități de întârziere cuantificate până la data sesizării instanței, raportat la prevederile art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013, cele două petite au finalitate diferită: cererea de obligare a pârâtului la plata debitului principal reprezintă executarea în natură a obligației de a da o sumă de bani, iar cererea de obligare a pârâtului la plata penalităților de întârziere reprezintă aplicarea sancțiunii pentru neexecutarea la termen a obligației de a da.

Chiar dacă pretențiile derivă dintr-un contract, acest aspect nu este de natură să schimbe „finalitatea diferită” a acestora. În măsura în care modul de stabilire a penalităților este prevăzut de părți prin contract, respectiva prevedere contractuală are rolul de a evalua anticipat întinderea prejudiciului suferit de oricare dintre părțile contractante, în cazul în care cealaltă parte nu execută sau execută cu întârziere obligațiile convenționale asumate. Și în acest caz, dacă reclamantul solicită debitul principal, care i se cuvine, în baza contractului, precum și penalități de întârziere pentru neexecutare la termen, cele două petite au finalitate diferită, și anume: executarea contractului și sancțiunea pentru neexecutarea la termen a obligației principale.

Aceeași soluție se impune și în cazul în care reclamatul include în aceeași factură debitul principal și penalitățile, deoarece taxa de timbru se calculează potrivit legii și nu în funcție de maniera în care reclamantul înțelege să își organizeze activitatea.

Contractul pe care își întemeiază partea reclamantă pretențiile reprezintă, într-adevăr, cauza cererii de chemare în judecată, însă cauza cererii nu trebuie confundată cu finalitatea, scopul urmărit de reclamant, care reprezintă cauza acțiunii civile. Finalitatea avută în vedere de prevederile art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013 vizează cauza acțiunii civile, și anume, în situația care a generat practica neunitară, executarea obligației de a da (plata debitului principal) și acoperirea prejudiciului suferit ca urmare a neexecutării la termen a obligației de plată (debitul accesoriu).

Argumentul conform căruia obiectul celor două cereri este similar nu poate fi reținut ca întemeiat deoarece obiectul cererii îl reprezintă obligația în sine de executare în natură a obligației de plată (art.1527 N.C.civ.), respectiv de obligare la acoperirea prejudiciului pentru neexecutarea la scadență a obligației principale (art.1531 N.C.civ.). Deci cele două obligații au finalitate diferită, chiar dacă expresia lor este identică, respectiv plata unei sume de bani sau temeiul este același – contractul dintre părți. În acest sens, se pot aminti și dispozițiile art.1538 C.civ., care

reglementează clauza penală și care menționează că „debitorul se obligă la o anumită prestație”, existând deci posibilitatea ca prejudiciul să fie acoperit nu numai prin plata unei sume de bani, ci și printr-o altă prestație.

Nu poate fi primită nici interpretarea în sensul că petitul relativ la penalitățile de întârziere este accesoriu petitului principal – debitul principal – astfel că soarta acestuia depinde de soluția pronunțată asupra capătului principal de cerere, nefiind, astfel, necesară achitarea unei taxe de timbru diferite. O asemenea interpretare, în cazul de față, ar contraveni soluției alese de legiuitor la art.3 alin.2 OUG nr.80/2013, text prin care s-a stabilit în mod expres că nu se timbrează solicitarea de „restabilire a situației anterioare” dacă este accesorie cererii de constatare a nulității absolute. Constatarea nulității absolute și restabilirea situației anterioare nu au aceeași finalitate, astfel că ar fi trebuit timbrate conform art.34, numai că legiuitorul a optat pentru o altă soluție, pe care a și reglementat-o expres.

Aceleași considerente sunt valabile și în cazul acțiunilor întemeiate pe răspunderea civilă delictuală, prin care se solicită acoperirea prejudiciului suferit prin fapta ilicită și dobânda legală, ca urmare a faptului că repararea prejudiciului s-a făcut cu întârziere.

Interpretarea oferită este în acord și cu prevederile Legii nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, care potrivit dispozițiilor art.55 din OUG nr.80/2013 se aplică acțiunilor înregistrate anterior intrării în vigoare a OUG nr.80/2013.

Potrivit art.14 alin.1 din Legea nr.146/1997 „când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel”, iar potrivit art.11 din Normele Metodologice de punere în aplicare a legii „când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, dintre care unele evaluabile și altele neevaluabile în bani, taxa judiciară de timbru se datorează distinct pentru fiecare capăt de cerere, după natura lui, cu excepția cazurilor în care, prin lege, se prevede altfel”.

Se face și în acest caz diferența în funcție de finalitatea urmărită de reclamant prin formularea capetelor de cerere, iar mențiunile din Normele metodologice la natura petitelor, cereri evaluabile sau neevaluabile în bani, nu are rolul de a stabili modul de calcul al taxei de timbru diferit, în sensul cumulării valorilor în cazul capetelor de cerere evaluabile în bani, ci doar face distincție între cererile evaluabile și cele neevaluabile, care au regim de taxare distinct.

De asemenea, sintagma „după natura lui” cuprinsă și în art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013 nu poate conduce la concluzia că taxa de timbru se calculează raportat la valoarea totală a pretențiilor (debit și penalități/dobândă) deoarece petitele au aceeași natură, și anume, pretenții bănești, adică o cerere evaluabilă în bani.

Sintagma „după natura lui” cuprinsă în art.34 din OUG nr.80/2013 și în art.11 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr.146/1997 are rolul de a face diferența între modul de stabilire a taxelor de timbru pentru cererile evaluabile în bani și cele neevaluabile, în cazul cererilor evaluabile urmând a se stabili, taxa de timbru, pentru fiecare capăt de cerere, în funcție de finalitatea urmărită de reclamant.

În susținerea punctului de vedere, redăm mai jos conținutul dispozițiilor din considerarea cărora s-a generat interpretarea neunitară:

Dispozițiile legale incidente din **Legea nr.146/1997** privind taxele judiciare de timbru prevedeau următoarele:

Art.14 „Când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel”.

Prin **Ordinul Ministrului Justiției nr.760/C/1999** au fost aprobate Normele Metodologice pentru aplicarea Legii nr.146/1997, care prevăd următoarele:

Art.11 „Când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, dintre care unele evaluabile și altele neevaluabile în bani, taxa judiciară de timbru se datorează distinct pentru fiecare capăt de cerere, după natura lui, cu excepția cazurilor în care, prin lege, se prevede altfel”.

Art.35 „(1) Taxele judiciare de timbru se datorează și se plătesc anticipat, adică înainte de primirea (înregistrarea), efectuarea sau eliberarea actelor taxabile sau înainte de prestarea serviciilor.

(2) Instanțele judecătorești - cu totul excepțional, pentru motivele menționate în rezoluție - pot reține cereri sau acțiuni netimbrate sau insuficient timbrate, obligând partea să plătească taxele până la primul termen de judecată.

(3) În cazul în care taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, în momentul înregistrării acțiunii sau a cererii, ori dacă în cursul procesului apar elemente care determină o valoare mai mare, instanța judecătorească va pune în vedere petentului să achite suma datorată până la primul termen de judecată. Când se micșorează valoarea pretențiilor formulate, după înregistrarea acțiunii sau a cererii, taxa judiciară de timbru se percepe la valoarea inițială, fără a se ține seama de reducerea ulterioară.

(4) Când prin cerere se pretind și majorări de întârziere și/sau dobânzi, cuantumul acestora, de la data la care încep să curgă și până la data înregistrării cererii sau a completării ei, se cuprinde în valoarea taxabilă a cererii.

(5) Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.

(6) Dacă, în momentul înregistrării, acțiunea sau cererea a fost taxată corespunzător obiectului inițial, dar a fost modificată ulterior, ea nu va putea fi anulată integral, ci va trebui soluționată în limitele în care taxa judiciară de timbru a fost plătită”.

OUG nr.80/2013 privind taxele judiciare de timbru, respectiv prevederea legală ce a generat practica neunitară prevede următoarele:

Art.34 „(1) Când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel.

(2) Dacă la momentul înregistrării cererii au fost timbrate doar o parte din capetele de cerere, acțiunea va fi anulată în parte, numai pentru acele capete de cerere pentru care nu a fost achitată taxa judiciară de timbru.

(3) Cererile reconvenționale, cererile de intervenție principală, precum cererile de chemare în garanție se taxează după regulile aplicabile obiectului cererii, dacă aceasta ar fi fost exercitată pe cale principală”.

Prevederile art.14 din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru au făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Astfel, prin Decizia Curții Constituționale nr.201/09.04.2013 s-a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a art.14 din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, reținându-se că „dispozițiile criticate dispun că pentru o acțiune care are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui.

Analizând textul de lege criticat și criticile de neconstituționalitate prin raportare la elementele de fapt ale cauzei în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aspectele relevate de autoarea excepției țin de modul de aplicare și de interpretare a normelor criticate, ce nu pot fi convertite în vicii de constituționalitate menite să justifice contrarietatea acestora cu dispozițiile din Legea fundamentală invocate.

De altfel, însuși textul de lege criticat prevede că taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere în parte, după natura lui, doar atunci când o acțiune are mai multe capete de cerere, cu finalitate diferită, iar nu și în celelalte cazuri. Aspectele referitoare la determinarea finalității capetelor de cerere pentru a stabili taxa judiciară de timbru ce se datorează nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege”.

Prevederile art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013, până la acest moment, nu au făcut obiectul controlului de constituționalitate, însă există numeroase sesizări ale Curții Constituționale. Potrivit relațiilor existente pe site-ul Curții toate dosarele sunt în faza de raport.

În ceea ce privește practica Înaltei Curți de Casație și Justiție amintim decizia de speță nr.3457/18.09.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția a II-a Civila prin care s-a reținut că „cele două capete de cerere formulate de către reclamanta (debit principal și penalități de întârziere s.n.) au caracter distinct de sine stătător și finalitate diferită, așa încât, taxa de timbru trebuia stabilită de instanța de fond pentru fiecare cerere în parte, sens în care nu se putea anula întreaga acțiune ca insuficient timbrată, ci trebuia soluționată, în limitele în care taxa de timbru a fost achitată în mod legal.

În acest context se constată că, instanța de fond nu a procedat la stabilirea taxei de timbru în mod distinct, pentru fiecare capăt de cerere al acțiunii, situație în care, instanța de apel a apreciat că soluția de anulare integrală a acțiunii ca insuficient timbrată este nelegală, în condițiile în care s-a achitat o taxă de timbru substanțială, deoarece numai pentru capătul de cerere privitor la plata debitului principal taxa de timbru datorată era de 6786,2 lei, sumă mai mică decât valoarea pe care societatea

reclamantă o achitase inițial, în sumă de 7.916 lei, astfel cum s-a dispus prin încheierea din data de 9 iunie 2010”.

Soluția ICCJ a avut în vedere Legea nr.146/1997, însă prevederile acestei legi sunt similare cu cele ale OUG nr.80/2013 după cum s-a arătat mai sus.

În final referitor la jurisprudența instanțelor din raza celorlalte curți de apel, precizăm că s-au transmis puncte de vedere, unele însoțite de hotărâri relevante, din care rezultă existența unei practici neunitare în interpretarea sintagmei „finalitate diferită” cuprinsă în art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013. (ANEXA 3).

Pentru aceste motive, solicităm admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor prevederilor art.34 alin.1 din OUG nr.80/2013, privind taxele judiciare de timbru, în sensul stabilirii înțelesului unitar al sintagmei „finalitate diferită”.

COLEGIUL DE CONDUCERE AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI:

MEMBRI

Judecător Elisabeta Roșu

Judecător Maria Ceașescu
delegată la Consiliul Superior al Magistraturii

Judecător Mariana Constantinescu

Judecător Maria Speranța Cornea

Judecător Ionel Florea _____